

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

SIRKÓ ÉS MÁSOK kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(44822/04. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2008. február 5.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Sirkó és mások kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök*
Baka András,
Riza Türmen,
Mindia Ugrehelidze,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović, *bírák*
és Françoise Elens-Passos, *Hivatalvezető-helyettes,*

2008. január 15-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (44822/04. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján négy magyar állampolgár, Sirkó Mihályné, Huszár Józsefné, Andó Ferencné és Galamb Róbertné (a "kérelmezők") 2004. november 8-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőket Kovács L. Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Hóltzl Lipót képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. 2007. január 11-én a Bíróság úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján úgy döntött, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

A TÉNYEK

4. A kérelmezők megnevezésük sorrendjében 1919-ben, 1941-ben, 1947-ben, illetve 1955-ben születtek és Etesen, Bátorterenyén, Salgótarjánban, illetve Etesen élnek.

5. Egy ingatlannal kapcsolatos vitával összefüggésben S. és társai 1994. június 23-án szolgalmi jog megállapítása iránti pert indítottak a kérelmezők ellen.

6. Három tárgyalást, szakvélemény beszerzését és felperesi jogutód perbe vonását követően a Salgótarjáni Városi Bíróság 1998. június 18-án helyt

adott a keresetnek. Fellebbezés nyomán a Nógrád Megyei Bíróság 1998. november 12-én hatályon kívül helyezte a határozatot.

7. A megismételt eljárásban 1999. március 4-én a felperesek keresetüket megváltoztatták, és tulajdonjogot követeltek. Ezt követően a bíróság egy már folyamatban lévő földhivatali eljárás befejezéséig felfüggesztette a pert. Ezen eljárás 2001. január 8-án zárult le. 2001. április 23-án a felperesek képviselője az eljárás folytatását kérte.

8. Az eljárás 2001. június 6-án folytatódott. Több tárgyalást és szakvélemény beszerzését követően a Városi Bíróság elutasította a keresetet.

9. Fellebbezés nyomán, 2004. május 11-én, a Megyei Bíróság megváltoztatta a határozatot, és megítélte a felperesek számára a kért szolgalmat.

10. 2004. szeptember 20-án a kérelmezők perújítást kezdeményeztek. 2005. április 27-én a Megyei Bíróság helyt adott a kérelemnek.

11. A perújítási eljárásban 2005. december 8-án a Városi Bíróság megállapította, hogy a szolgalom felperesek általi elbirtoklása nem következett be. A Városi Bíróság elrendelte a szolgalmi jog törlését az ingatlan-nyilvántartásból.

12. Fellebbezés nyomán, 2006. április 25-én, a Megyei Bíróság megváltoztatta a határozatot, s a 2004. május 11-én meghozott határozatát hagyta helyben.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

13. A kérelmezők panaszolták, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével. Az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdése kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy ... bíróság ... ésszerű időn belül ... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában ...”

14. A Kormány vitatta a panaszt.

15. A figyelembe veendő időszak 1994. június 23-án kezdődött és 2006. április 25-én zárult le. Ilyen módon az eljárás két bírósági szinten tizenegy évig és tíz hónapig tartott.

A. Elfogadhatóság

16. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

17. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében, és az alábbi kritériumokra figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartása, valamint a per tétje a kérelmező számára (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

18. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fent idézett *Frydlender*).

19. A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogra figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

20. A kérelmezők az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdése, valamint az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikke alapján az eljárás kimenetelét is panaszolták.

21. Amennyiben a kérelmezők panasza úgy értendő, hogy az a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését és az eljárás eredményét érinti, úgy a Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. Cikkének megfelelően feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve, ha és amennyiben e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthetik. Továbbá, miközben az Egyezmény 6. Cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állít fel a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a kérdéseket elsősorban a nemzeti jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk (ld. többek között *García Ruiz v. Spain* [GC], judgment of 21 January 1999).

22. A jelen ügyben a Bíróság az ügyiratok alapján semmilyen jelét nem látja annak, hogy a bíróságok elfogultak lettek volna, vagy hogy az eljárás más módon tisztességtelen lett volna. Továbbá, a Bíróság megjegyzi, hogy a hazai bíróságok az önkényesség minden jelétől mentes eljárásban, magánfelek közötti polgári jogi jogvitát döntöttek el. Ilyen módon nincs jelen annak, hogy a kérelmezők számára az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikke alapján biztosított jogokat megsértették volna. Ebből következően a panasznak ez a része nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

23. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

24. A kérelmezők együttesen 8000 euró vagyoni kártérítést, továbbá fejenként 8000 euró nem vagyoni kártérítést követeltek.

25. A Kormány vitatta az igényeket.

26. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmezők nem vagyoni kárt szenvedtek, ezért helyénvalónak ítéli, hogy mindegyik kérelmező megkapja az ilyen címen kért teljes összeget, azaz 8000 eurót.

B. Költségek és kiadások

27. A kérelmezők 1960 eurót kértek a hazai bíróságok, továbbá 960 eurót a Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek és kiadások megtérítésére. Ezen utóbbi tételt illetően benyújtották az ügyvédjük által kiállított számlát.

28. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdésben.

29. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, hogyha bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság a hazai eljárással kapcsolatos költségek és kiadások

megtérítése iránti igényt elutasítja, de ésszerűnek tartja, hogy a kérelmezők számára együttesen megítélje a Bíróság előtti eljárás tekintetében kért teljes összeget, azaz 960 eurót.

C. Késedelmi kamat

30. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, vagyoni kár tekintetében mindegyik kérelmező számára fejenként 8000 (nyolcezer) eurót, költségek és kiadások tekintetében együttesen 960 (kilencszázhatvan) eurót, továbbá az ezen összegeket terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2008. február 5-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Tulkens
Elnök

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes